

Nr 12.

Av herr **Luterkort**, *angående upphävande av gällande bestämmelser om domboksrenovation.*

Enligt 2 kap. 6 § rättegångsbalken samt lag den 26 mars 1915, vilken ersatt kungl. kungörelsen i samma ämne den 6 oktober 1848, åligger det underrätterna att årligen låta renovera och till hovrätterna insända delar av domböckerna, nämligen mål och ärenden angående ägande- eller nyttjanderätt till fast egendom eller rätt till servitut, angående ägoskillnad eller delning av jord, angående jordägares rätt över vattnet å hans grund, angående dikning eller annan avledning av vatten ävensom angående arv eller testamenten.

Det synes snarast vara anmärkningsvärt, att, då så sent som år 1915 äldre bestämmelser angående ifrågavarande renovationsskyldighet ersattes med ovan nämnda lag, tiden icke redan då befanns mogen för ett slopande av denna s. k. domboksrenovation.

För flertalet av rikets underrättsdomare lärer det nog sedan länge vara rätt klart, att domboksrenovationen i ytterst ringa, kanske i ingen mån motsvarar det besvär och de kostnader som därav föranledas för underrätterna.

För egen del hyser jag särskilt med hänsyn till de numera väsentligen förbättrade arkivförhållandena vid underrätterna, särskilt häradsrätterna, enahanda uppfattning rörande renovationsskyldigheten beträffande de s. k. småprotokollen. Härvidlag måste dock medgivas, att olika förhållanden medföra att frågan om småprotokollsrenovationen är betydligt mera invecklad än frågan om domboksrenovationen.

Densamma torde numera kunna upphöra. Det skulle vara av intresse att få utrönt, huruvida, i vilken utsträckning och för vilka ändamål under t. ex. de sist förflutna 50 åren de i hovrätterna förvarade domboksrenovationerna kommit till användning.

När man genomgår de ganska digra protokollsavskrifter, som varje höst inskickas till hovrätten, kan man oftast icke värja sig för tanken att det hela är *väsentligen meningslöst*, så mycket mera som arbetet med denna renovation ofta medför icke oväsentliga rubbningar av arbetet å domstolskanslierna. Tendensen är ju dock numera lyckligtvis den att i görligaste mån undgå skrivelser, varmed vi vid våra underrätter ännu äro i mer än riklig mån betungade.

På grund av vad jag sålunda anfört hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t, efter verkställd utredning, taga under överbägande, huruvida icke nu gällande bestämmelser om domboksrenovation kunde upphävas samt för riksdagen framlägga det förslag vartill sådant överbägande kunde föranleda.

Stockholm den 15 januari 1926.

S. Luterkort.